

Scénář k rozhlasové reportáži s panem Janem Davidem

Průvodní slovo čtou: Matouš David, Jan Hutzel, Marie Holomková a Nella Prokšová

Náš pamětník – Jan David – má velmi bohatý život. Co jsme se od něj naučili? Že je potřeba pomáhat druhým a sloužit tam, kde je třeba.

Pan David si už jako dítě zažil velmi nepříjemné chvíle. Jednak jako malý viděl odsun Němců po skončení války, ale také jako syn továrníka prožil nepěkné setkání s komunistickým režimem, který po roce 1948 začal vládnout v naší zemi.

Potom samozřejmě to nebylo příjemný ve chvíli, kdy tatínka zavřeli. V noci přijeli nějaký páni v kožené bundě a půl roku jsme o tatínkovi vůbec nevěděli. A pak se jeden den vrátil, byl takovej změněnej, vyhublej a moc nemluvil a bez omluvy, bez vysvětlení prostě. Samozřejmě bez nějaké náhrady. Ale dopadlo to dobře, vrátil se.

Jako dospívající se pan David vědomě rozhodl pro praktikování křesťanské víry, která ho vedla jasným směrem a dávala mu naději. Jako člověk nikdy nezahořkl, i když měl řadu smutných životních zkušeností. Přelomový rok 1968 mu úplně změnil život.

V tom 68. roce, ten byl pro mě tragický, protože ta moje přítelkyně zemřela na rakovinu. A hlavně jsem se setkal s takovou sociální prací – SOS dětské vesničky. Když tedy ta přítelkyně zemřela, tak mně můj jeden dobrý přítel, dobrej křesťan, říkal: „Podívej, ty bys rád pro ni něco udělal a teď už to nejde. Udělej něco pro někoho jinýho, ono v Boží ekonomice se to sejde.“

Pan David se podílel na zakládání SOS vesniček pro děti bez rodičů. Když ale zjistil, že komunistický režim nedovoluje vychovávat děti z vesniček v křesťanské víře, byl připraven založit vlastní pěstounskou rodinu.

V té době potkal pěstounku Helenu. Brzy se konala svatba. Na Vánoce měli novomanželé Davidovi, kteří se přestěhovali z Prahy na severní Moravu, v péči již několik dětí.

Jenom Karlíka ne, ten chodil už v tý době do první třídy a já jsem ho musel po Vánocích odvézt zpátky. A on se tady setkal se svým bratrem, s Láďou, a hrozně plakal. Zalez pod stůl a brečel, že musí odjet. A tam mu tenkrát slíbili – Karle, až skončíš půl třídu a dostaneš vysvědčení v lednu, tak on si pro tebe ten tvůj tatínek přijede. Tak já jsem potom opravdu 30. ledna, nebo 31. ledna, přijel do Šumperka a tam ten domov byl ve starým městě na náměstí v takový starý budově, pustý. Tenkrát sněžilo, bylo ošklivo a já jdu přes to náměstíčko a vidím, že ve vohně, tam nahoře, kouká Karel a čeká, jestlipak přijedu.

Celkem měl Jan David se svou ženou šest dětí v pěstounské péči a tři děti vlastní. Dodnes se sourozenci scházejí a pomáhají si. Pomáhat ostatním je vlastně i životní motto pana Davida.

Po sametové revoluci se stal vedoucím domova důchodců v Myslibořicích. Později se ve Vsetíně podílel na založení střediska Diakonie a byl jeho prvním ředitelem.

Kéž by se více lidí řídilo radou, kterou náš pamětník dostal už v mládí:

Nevymlouvej se na režim, nevymlouvej se na dobu, dobré věci můžeš dělat vždycky.